

Пейо Яворов

Тома

„Огън в угнище угасна,
сънен мрак навява сън.
Глас... тревога ежечасна!
Кой над пропастта опасна
пак увисна отвън?
Сънен мрак навява сън,
глас – тревога ежечасна, –
глас ли, или ветрове!
Кой ме буди и зове?“

(Ний сме десетте мъже избрани,
ти не знаеш, о Тома!
Ний сме факлоносците, призвани
да творим деня в тъма.
Ние сме десетте мъже, всегадни
милосърдци сред беди.
От небесните звезди
ний запалихме факли: безстрашни,
ден творихме низ тъма...
Отвори ни, о Тома!)

„Стар съм, гаснат стари сили,
вестоносци на денят!
Кръв не блика в кръвни жили:
сто уста са нея пили,
непознати в тъмен кът.
Да отворя на денят? –
Стар съм, гаснат стари сили,
ослепяха и очи...
Ад не виждам тук лъчи!“

(Повилнели бури ни факлите
угасиха, о Тома!
Облаци покриха и звездите,
вредом зина пак тъма.
Ти изтръгна искрите от камък,
буен огън стъкна сам.
Зад предвръшна бездна – там
врѣх се губи: жив небесен пламък
пак да снемем – и тъма
посвети ни, о Тома!)

„Тука огњат угасна,
вн е бездната ужасна –
крај не чакам на tama...”

(Помогни ни, о Тома!)

„Догоряха стари сили,
крв не блика в крвни жили –
оплачете ме в tama...”

(Съжали ни, о Тома!)

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7129>]